

Nắng Chiều

VĂN ĐẸP

Tường Thúy

Những cây mai trong vườn đã bắt đầu e ấp những nụ hoa như báo hiệu Sài Gòn đang vào Xuân. Tôi ngẩng đầu nhìn lên cao, những sợi mây trắng giăng giăng khắp bầu trời xanh ngát như những giải lụa mềm mại, thướt tha. Ôi, trời vào Xuân sao đẹp quá. Bất chợt một cơn gió thoảng qua, mang theo chút hơi lạnh lạnh còn sót lại của một cơn mưa xuân vừa rơi rớt đâu đây làm tôi rùng mình. Kéo hai vạt áo ôm trước ngực cho đỡ lạnh, tôi gặp người xuống ho rũ rượi, chị Ba thấy vậy vội dìu tôi vào nhà vừa cần nhàn:

-Thấy chưa, cô yếu thế mà cứ đòi ra ngoài này, bà biết lại rầy tôi chết.

Vừa lúc ấy tôi nghe tiếng mẹ trong nhà vọng ra;

-Trời trở lạnh rồi đấy, đang bệnh mà con ra ngoài vườn làm gì? Chị Ba đưa Di vào nhà uống thuốc rồi cho Di nằm nghỉ đi. Tôi đi chợ đây.

Vào nhà, leo lên giường, tôi tựa mình vào cửa sổ nhìn ra vườn, cây bàng mẹ trồng để nhớ Hà Nội, mới hôm nào chỉ còn trơ cành thế mà bây giờ tất cả đã bắt đầu có những chiếc lá xanh be bé đầy cây. Một làn gió chợt thổi tung đám lá khô, làm bay bổng những chiếc lá. Nhìn cánh lá chao đảo trong không gian, tự nhiên tôi lại nghĩ về cuộc đời và thấy cuộc

sống mới vô thường làm sao, còn đó, mất đó, chẳng có gì là vĩnh cửu cả. Với tay lấy tấm hình tôi chụp chung với mấy người bạn, đưa tay vuốt nhẹ lên một khuôn mặt, mang đậm nét nam tính cùng nụ cười thật quyến rũ của người con trai trong bức hình, tôi thì thầm:

-Khang ơi, bây giờ anh đang ở đâu, sao mãi chưa thấy anh về, anh có biết em nhớ anh là nhường nào không?

Một giọt nước mắt rõ xuống tấm ảnh, tôi lấy tay lau vội rồi ôm tấm hình vào lòng, và miên man nghĩ về ngày ấy.

&

& &

Tối hôm đó, trời mưa tầm tã, giờ vào học đã lâu mà lớp vẫn còn vắng vẻ, ngay cả giáo sư cũng chưa thấy đến. Đang cùng mấy đứa bạn ngồi tán dóc cho qua thời giờ, thì thấy thầy giám thị cùng một người con trai lạ mặt đi vào, chúng tôi đứng dậy:

-Chào thầy ạ.

-Chào các em, hôm nay các em sẽ chỉ học hai giờ toán với thầy Tá còn hai giờ đầu thì nghỉ vì thầy Hoà dạy Pháp văn bị bệnh. Nhân tiện đây thầy giới thiệu với các em một bạn mới, bạn Khang. Nay em trưởng lớp, thầy nhờ em sắp xếp chỗ ngồi cho Khang.

Thủy Quân Lục Chiến

Thầy đi ra, Khang được xếp ngồi ngay sau lưng tôi, và từ đây Khang trở thành một nhân vật trong cái lớp luyện thi buổi tối của chúng tôi.

Khang con nhà giàu, đẹp trai, thông minh, và nhất là Khang nói chuyện rất có duyên vì thế anh luôn luôn là cái đinh giữa đám bạn bè, ai cũng mến và thích anh. Điều đó hiển nhiên rồi. Hầu như đám con gái trong lớp học đêm đều mê anh. Khang có nhiều điều kiện tốt như vậy, cô gái nào có thể giữ cho trái tim mình không rung động vì một người con trai như thế. Tôi cũng không ngoại lệ. Tuy vậy tôi hiểu và hiểu rất rõ, mình là ai. Một người con gái thật bình thường như tôi thì làm sao dám có mơ ước gì. Vì thế mỗi khi đám bạn trong lớp tụ tập quanh Khang, thì tôi luôn luôn đứng ở ngoài cửa hay xuống cuối lớp ngồi đọc sách một mình. Thỉnh thoảng đôi lúc vô tình nhìn về phía bọn Khang, tôi bắt gặp ánh mắt ám áp của Khang nhìn tôi cùng với một nụ cười thật đẹp. Thấy vậy tôi cũng cười đáp lại, rồi lại cúi xuống như đang tiếp tục đọc sách và làm như không để ý đến anh, nhưng thật ra trái tim tôi đã đập thật mạnh trong lồng ngực của mình.

Tôi có cái cảm giác hình như Khang cũng mến mình, không biết tôi có quá chủ quan để hiểu lầm không, vì nhiều lần anh thấy tôi cô đơn ngồi một mình ở góc phòng với quyển sách, anh đã đến bên lấy tay gấp sách lại:

-Thiên Di lại đây nói chuyện với tụi này đi, sao cứ ngồi đọc sách một mình vậy, buồn chết.

-Di có biết nói chuyện gì đâu, chẳng bỏ làm các bạn chán thêm.

-Cần gì Di nói, cứ ngồi đây nghe tụi này nói, rồi cười là được rồi. Khang thích nụ cười của Thiên Di đấy.

Tôi e thẹn:

-Cám ơn Khang, nghĩa là bảo Di cười cho Khang ngắm ấy hả? Sao Khang khôn thế.

Kể từ hôm ấy tôi không phải hồi hộp chờ đợi ánh mắt cũng như nụ cười của Khang ném

về phía mình nữa. Tôi đã cười nhiều hơn và dám góp chuyện nhiều hơn, dù rằng tôi vẫn luôn cảnh giác mình: “Khang không phải dành cho tôi”. Ngay cả cái hôm xe đạp của tôi bị xẹp lốp, tôi còn đang lo lắng không biết làm sao mà về, vì tan học vào giờ này đâu còn nơi nào vá xe, thì Khang đã đến bên cạnh, anh đề nghị gửi xe lại nhờ bác gác gian giữ dùm, còn anh sẽ chở tôi về nhà.

-Thiên Di lên xe đi, nhớ ngồi cho vững nhe, mình hay chạy nhanh lắm đấy.

Đúng như Khang nói, anh rồ ga xong là phóng như bay, tôi ngồi phía sau, tay nắm chặt vào yên xe, run lên vì sợ nhưng vốn bản tính lì lợm, tôi cắn răng lại chịu trận cho đến khi xe của Khang ngừng trước cửa nhà. Bước xuống xe, hai chân tôi loạng choạng muốn té, thấy vậy Khang dơ tay ra đỡ. Nắm bàn tay còn đang run rẩy và ướt đầm mồ hôi của tôi, Khang chợt nhớ ra, giọng anh tràn đầy sự ân hận:

-Xin lỗi Thiên Di nhe, mình quên mất là chở Di, cứ quen như chở mấy thằng bạn nên chạy hơi nhanh, cho mình xin lỗi, lần sau chở Di nữa, mình sẽ nhớ. À, mà sao Di không kêu lên cho mình biết? Sao lúc ấy Thiên Di không ôm eo mình. Chắc mình đã làm Di sợ lắm phải không?

Tôi chỉ cười:

-Ừ, hơi sợ nhưng bây giờ thì Thiên Di không sao rồi. Dù sao cũng cảm ơn Khang nhiều, không có Khang chắc giờ này Di còn đang lang thang ở ngoài phố đó.

-Vậy lần sau Khang sẽ chạy chậm hơn, được không Thiên Di?

Nhưng lần sau ấy không có nữa, vì tuần sau lớp lại nhận thêm một thành viên mới, đó là một cô bé thật xinh, Thanh Trúc là mỹ danh của cô học sinh mới. Dĩ nhiên Thanh Trúc cũng được mọi người yêu thích, đám người thích Trúc phần lớn là những nam sinh và trong đó cũng dĩ nhiên phải có Khang. Chẳng bao lâu họ khăng khít nhau như đôi tình nhân.

Từ đó, tôi lại trở lại bản tính cô hữu, ít nói và lặng lẽ, cô đơn với bài vở của mình. Tôi không còn thấp thỏm chờ đợi ánh mắt cũng như nụ cười của Khang ném về phía mình nữa. Cũng phải thôi, tôi không thể trách Khang được. Thanh Trúc thì không thân với tôi lắm, chắc tại tôi ít nói, nhưng bỗng một hôm trong giờ nghỉ, Trúc đến bên tôi:

- Thiên Di à, mình có việc muốn nhờ Di giúp dùm, Di giúp mình nhé.

Không đợi tôi trả lời, Trúc tiếp ngay:

- Chủ nhật này Di có rảnh không, mình nhờ Thiên Di đi với mình nửa buổi được không?

- Mà đi đâu?

Trúc quay nhìn chung quanh, rồi hạ thấp giọng:

- Đi với mình học lái xe hơi.

- Học lái xe hơi? Chi vậy?

Tôi tròn mắt nhìn Trúc, Trúc cười, vẻ bí mật:

- Không nói đâu. Hi hi đùa thôi, mình biết Thiên Di là người kín đáo nên mới nhờ. Di biết không, ba mình làm ở toà đại sứ VNCH bên Mỹ. Gia đình mình sắp đi theo ba, vì thế ba muốn mình học lái xe. Đi một mình, mình sợ lắm nên rủ Thiên Di đi theo hỗ trợ cho mình, giúp mình nha, nha...

Vừa nói Trúc vừa giục giục cánh tay tôi. Trước vẻ nhõng nhẽo dễ thương của cô bạn xinh xắn, tôi mềm lòng:

- Di không dám hứa trước, vì còn phải về xin phép mẹ đã, nếu mẹ ừ thì Di sẽ đi với Trúc.

Nhưng tôi không ngờ, Trúc đã đưa tôi vào một cái bẫy, để đến bây giờ mỗi lần nghĩ đến chuyện hôm đó, tôi lại thấy cay đắng trong lòng. Trúc nói với tôi sẽ có người đón, đưa đến trường dạy lái nên hai đứa ra đầu ngõ đứng chờ. Một chiếc xe hơi trờ tới, tôi sững sốt khi thấy người tài xế chính là Khang, chưa kịp có phản ứng gì tôi đã bị Trúc mở cửa sau đẩy lên xe và đóng xập lại.

Dù còn đang bàng hoàng vì sự việc bất ngờ

này, tôi cũng kịp nhận ra nét ngạc nhiên trong đôi mắt Khang khi anh thấy tôi, và anh cũng chỉ kịp gạt đầu nhẹ như chào tôi, rồi phải lái xe đi ngay vì sự giục giã của Trúc. Từ lúc lên xe, Trúc đã đóng kịch, đã bắt tôi phải chứng kiến những lời nói âu yếm của Trúc với Khang mà tôi không thể né tránh được. Mặc dù tôi có yêu cầu hãy để tôi về, nhưng Trúc nhất định không cho Khang ngừng xe rồi khóc để làm rối trí Khang và tôi.

Thật tình lúc này, tôi không biết mình phải trốn đâu cho khỏi xấu hổ, và cũng không biết phải làm gì để Khang đừng nghĩ gì về những lời nói của Trúc, cũng như để làm cô ngưng khóc, tôi đành đầu dụi:

- Thôi được rồi, Trúc đừng khóc nữa, mình sẽ đi với Trúc, để Trúc đừng nghĩ là mình ghét cậu. Anh Khang ạ, xin cứ lái xe đi tiếp đi, tới đâu thì tôi cũng vẫn ngồi đây, không đòi về nữa.

Nói xong tôi thu mình vào góc xe, không nói thêm gì cả. Trúc đã thôi khóc, một lúc sau cô lại huyền thuyên, lại nhõng nhẽo với Khang coi như không có chuyện gì xảy ra. Qua kính chiếu hậu, tôi bắt gặp Khang nhìn tôi, lần này ánh mắt anh hình như trở lại nồng ấm như ngày nào và nó còn như ngầm chứa một lời xin lỗi. Tôi cay đắng quay mặt đi, tôi không muốn ai thương hại mình cả, nhất là người đó là Khang. Đến lúc này thì tôi đã hiểu tại sao Thanh Trúc lại rủ tôi đi cùng. Cô ấy ghen khi nghe nói Khang có vẻ mến tôi và đã có lần chở tôi về. Đàn bà khi trả thù thì sự trả thù đó rất nhẹ nhàng, nhưng đau lắm. Biết mình ngu bây giờ đã quá muộn rồi. Tôi nhắm mắt lại để mặc cho những giọt nước mắt đắng cay chảy dài.

Sau lần đi chơi đó, Thanh Trúc nghỉ học luôn. Tôi và Khang vẫn gặp nhau trong lớp, nhưng cả hai đều không nhắc gì về chuyện hôm đó.

Lớp học thêm rồi cũng tan như đám mây cuối trời. Ngày cuối cùng Khang không đi học.

Thủy Quân Lục Chiến

Tôi ngồi nán lại ở cuối lớp, nhìn về chỗ mà nhiều lần Khang ngồi đó với đám bạn, ném về phía tôi một ánh nhìn và nụ cười mà tôi không bao giờ quên. Giờ đây, lớp học trống rỗng không còn ai. Buồn làm sao, tôi đứng lên nhìn một lần chót chỗ Khang ngồi, rồi bước ra cửa, nghe lòng mình chọt rung rung. Giã từ, giã từ tất cả, một chút tình yêu đơn phương như khói, như mây của một ngày nào.

Hơn bốn năm trôi qua, hơn bốn năm rồi chưa gặp lại nhau một lần, thế mà tôi vẫn không thể quên được người con trai ấy, người đã trao cho tôi ánh nhìn ấm áp, dù giữa chúng tôi lúc đó chỉ là những người bạn cùng lớp thế thôi. Trong cuốn nhật ký, những dòng chữ triu mến viết về Khang tràn đầy trên giấy. Những tấm hình chụp chung cả lớp, được tôi dán vào với những trang trí thật đẹp xung quanh, chỉ vì chúng mang hình ảnh của Khang. Tấm hình mà tôi thích nhất vẫn là tấm hình Khang đứng giữa, vẻ mặt nghịch ngợm, anh quàng tay vào cổ tôi và Thanh Trúc. Tấm hình này tôi đã lộng vào một khuôn hình, để ở đầu giường.

Nhiều lần tôi tự nhủ lòng hãy quên đi, quên một mối tình đơn phương và vô vọng, nhưng nụ cười của Khang như vẫn còn đó, ánh mắt của anh như vẫn còn kia, làm sao quên cho được. Mấy đứa bạn thân của tôi, đứa thì bảo tôi là một loại khủng long đã tuyệt chủng, đứa thì khuyên yêu ít thôi, yêu nhiều chỉ thiệt thòi, đứa còn nói tôi muốn chết cứ để tôi chết. Tôi chỉ cười mà không nói gì, thấy vậy tụi nó bỏ mặc tôi, quay ra bàn tán chuyện bồ bịch của nhau.

Buổi chiều, trời thành phố lại vương nhiều mây, những đám mây màu xám đục, dệt khắp khung trời, như báo hiệu một cơn mưa lớn, dù vậy cũng như mọi lần tan học, rời khỏi giảng đường, tôi vẫn ghé vào quán cà phê nhỏ của một người bạn, gần trường. Giờ này còn quá sớm để thiên hạ ra ngồi đồng ở quán, nên tôi vẫn luôn chọn được cho mình một chỗ tốt

nhất, có thể nhìn thấy mọi người mà ít bị ai để ý. Vừa kéo ghế ngồi xuống, tôi đã thấy Trà, anh bạn chủ quán, với ly sữa cacao nóng trên tay và nụ cười trên môi, đến bên tôi:

-Cacao sữa nóng của Thiên Di đây, hôm nay trời mưa, uống cái này là tuyệt đấy.

-Cám ơn bạn, dù trời không mưa thì cacao sữa của bạn vẫn tuyệt.

-Khéo nói lắm Di ạ, thôi trả lại Thiên Di sự tự do mơ mộng nhé .

Trà quay lưng về quầy sau khi vỗ nhẹ lên vai tôi. Ôm ly sữa nóng trong hai bàn tay, tôi nhâm nhi từng chút một. Hình như sữa hôm nay hơi ngọt, nhưng thôi cũng chẳng sao, tôi tự nhủ thầm, ngọt còn hơn đắng chát, vị đắng mà tôi đã từng gặm nhấm, trên xe của Khang, mãi mãi không bao giờ quên.

Kỷ niệm tràn về, tôi lại nhớ đến Khang rồi, giờ này anh ở đâu, chắc anh hạnh phúc với Thanh Trúc lắm phải không? Anh có một chút nào nhớ đến tôi không nhỉ? Tự dưng tôi khẽ bật cười cho cái ý nghĩ vớ vẩn của mình. Làm sao Khang có thể nghĩ đến tôi khi bên cạnh anh đã có Thanh Trúc. Để xua đi cái ý nghĩ này, tôi bung ly sữa lên uống mong nuốt trôi đi cái xót xa vừa chọt đến. Ngụm sữa chưa kịp nuốt, thì một cái đập thật mạnh trên lưng cùng với tiếng reo của Minh Thư làm sữa trong miệng tôi phun hết ra ngoài:

-Ôi, Thiên Di đây rồi!

Tôi quay lại nhìn Thư:

-Lại là mày, con khỉ ạ, mày nhìn kìa, có giống ai không? Làm tao tí chết sặc. Lúc nào mày cũng vẫn ồn ào như vậy.

-Thôi, si và vậy đủ rồi, cho tao xin lỗi, tại gặp được mày tao mừng quá. Tao kiếm mày hai hôm nay rồi mà chẳng thấy mày đâu hết. Hôm qua gặp Trà, Trà nói mày hay ra quán của hắn nên hôm nay tao chạy vội đến đây.

Vừa nói, Minh Thư vừa lấy giấy lau chỗ sữa tôi phun ra. Nhìn Thư lau bàn tôi hỏi:

- Kiểm tao có việc gì mà phải kiểm cho bằng được vậy, đừng nói với tao là sẽ gán ghép cho tao một tên nào đó tuyệt vời của mày nhe.

Kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh tôi, nó hí hửng, cười cười:

-Chả cần phải gán ghép đâu, chuyện phải đến nó sẽ đến thôi. Hôm nay ông bỏ tao từ Nha Trang về phép. Ông xin nghỉ để cưới vợ, tụi tao tổ chức đám cưới nên tới tóm mày. Mày phải làm phù dâu cho tao đấy nhe, không trốn được đâu đó.

-Sao mày không kiểm Hương Nhu? Tao bận lắm.

-Này, này đừng có mà kiểm có từ chối nhe. Mày mà bận cái gì, bận nhớ trai phải không? Tao chọn mày với Hương Nhu rồi đó, hai đứa bay nhỏ nhỏ, xinh xinh như nhau, phù dâu cho tao là tuyệt vời.

-Nhờ tao mà mày nói như bố con chó xồm ấy, nhớ... trai! Ừ thì tao nhớ trai đấy có mắc mớ gì tới mày không? Thôi, biến đi chỗ khác đi để tao còn ngồi nhớ trai chứ.

Tôi nổi sùng, Minh Thư thấy tôi giận, con bé cười giả lả, nó lấy tay vuốt vuốt vào ngực tôi:

-Tao đùa một tí mà mày giận dữ vậy, thôi... cho tao xin lỗi, gớm quá, khó quá. Mà này, giận gì thì giận chứ, phù dâu cho tao mày không được trốn đâu đấy nhé Thiên Di. Có cái này tao bảo đảm... Thư nháy mắt tinh quái với tôi, mày mà thấy anh chàng phù rể của Trung là mày xếp re liền. Bật mí một chút cho mày biết nhe, ông này là niên trưởng của ông Trung, một người rất đẹp trai, vừa là gốc Võ Bị lại vừa là người hùng của TQLC đấy. Sợ chưa?

-Nô vừa thôi, mày lấy chồng lính chứ có là lính đâu mà có lựu đạn để nổ. Đẹp cái anh chàng phù rể của mày lại. Tao về.

Vừa nói tôi vừa đứng lên, Minh Thư cuống quýt, kéo tay tôi lại, nó năn nỉ:

-Tao nói thật đấy không nổ đâu, nếu mày thấy mặt sẽ tin lời tao nói. Đừng giận tao nữa,

cái vụ phù dâu mày phải giúp tao nha, nha?

Nghe hai tiếng nha nha của Minh Thư tôi lại chợt nhớ đến Thanh Trúc, cũng vì hai tiếng ngọt ngào dễ thương này mà tim tôi đã đong đầy cay đắng. Tôi rất muốn từ chối, nhưng nhìn nét mặt đang chờ đợi với chứa chan hy vọng của con bạn thân, lòng tôi lại chùng xuống:

-Thôi được, nhìn cái mặt mày nhăn nhó như con khi con thế kia thì ai cảm lòng cho đặng, thảo nào ông Trung ông mét mày quá mạng. À, còn cái chuyện ông phù rể của mày thì cho qua đi, tao không thích.

-Nhưng mà... người này mày cũng biết.

-Tao biết, tôi ngạc nhiên nhìn Thư, ai?

Minh Thư không trả lời mà đưa tay chỉ chỉ ra phía sau lưng tôi. Quay lại, tôi sững người ra. Bên cạnh Trung là một người mà tôi luôn nhớ đến, Khang. Vẫn khuôn mặt đó, ánh mắt đó và nụ cười đó, có khác chăng là nét thư sinh ngày nào đã thay bằng nét dấn dỏi, phong sương, r ám nắng của một người lính trong bộ quân phục tác chiến rằn ri với chiếc mũ beret màu xanh lá cây đội lệch trên đầu, trông anh mới thu hút làm sao!

Thấy tôi cứ ngẩn người ra nhìn, vẫn giữ nụ cười trên môi, Khang tiến về phía tôi, dơ bàn tay ra trước:

-Chào cô bé Thiên Di, không nhận ra mình sao?

Nở nụ cười gượng gạo, tôi gật đầu rồi đưa bàn tay bé nhỏ của mình ra, khẽ nói:

-Nhận ra, Khang chứ ai.

Nắm lấy bàn tay tôi, Khang xiết chặt:

-May quá Thiên Di vẫn còn nhớ. Lâu lắm rồi không gặp lại Thiên Di, Di không khác xưa mấy, có phần còn đẹp hơn nữa kia, nhất là nụ cười, Khang vẫn nhớ mãi nụ cười của Di. Bàn tay Di vẫn mềm và run như ngày nào mình chờ nhau về.

Tôi ngượng ngập, khẽ cười và nhè nhẹ rút tay về, quay qua tìm Thư, tôi chợt khựng lại

Thủy Quân Lục Chiến

khi thấy chỉ còn mình tôi và Khang, cặp Thư, Trung đã biến đi từ lúc nào. Khang vừa cười vừa kéo chiếc ghế ngồi xuống:

-Họ đi từ lúc nãy, Di khỏi kiểm.

Quay lại phía người hầu bàn đang chờ, Khang gọi một cà phê đen nóng cho mình và một ly sữa cacao nóng cho tôi.

-Sao Khang biết Di uống cacao sữa.

-Nhìn cái ly còn lại thì biết chứ gì. Khang biết con gái ít khi uống cà phê đen lắm.

Ngoài trời, mưa đã bắt đầu rơi nặng hạt, mưa trắng xoá, mịt mù, một vài người đi đường co ro trong chiếc áo mưa. Ngồi trong góc quán, từ trong cửa kính nhìn ra một cảm giác âm áp lạ thường đến từ mùi cà phê thoang thoảng trong không gian. Chăm chú nhìn những giọt cà phê đang tí tách chảy xuống Khang lên tiếng:

-Trước kia Khang không thích cà phê lắm, nhưng từ ngày vào lính, lại mê mới lạ chứ, nhất là những hôm trời mưa như thế này, mùi cà phê thật quyến rũ phải không, Thiên Di?

-Vâng, nhưng Di chỉ thích mùi cà phê thôi chứ không thích uống.

-Sao vậy, cà phê rất ngon, Khang bảo đảm.

-Dù Khang có bảo đảm Di cũng không uống đâu, tôi cười, vì Di đã từng uống rồi, uống cà phê vô rồi là Di sẽ thức trắng đêm. Kinh nghiệm bản thân mà. Với lại Khang biết không, khi mà Di thức, Di hay suy nghĩ vớ vẩn lắm, nghĩ xong rồi bệnh luôn, nên bây giờ chả ai cấm mà Di cũng chừa.

-À ra vậy. Nhưng Di suy nghĩ gì mà đến bệnh luôn vậy, chắc là lại nghĩ đến cậu nào chứ gì. Ai vậy, cho Khang biết được không? Anh chàng nào mà tốt phước thế.

Tôi cúi đầu, tránh cái nhìn của Khang, cắn môi không nói. Khang cười rồi chọt nắm bàn tay tôi để trên bàn:

-Coi Di kìa, cứ bối rối là lại cắn môi. Khang rất thích cử chỉ này của Di đó. Không hiểu sao Di làm cái gì Khang cũng thấy dễ thương hết.

Nghe Khang nói vậy, tôi muốn nói: “Ngày đó Khang đâu có để ý gì đến Di đâu, người Khang thích là Thanh Trúc cơ mà”, nhưng rồi tôi chỉ lặng lẽ rút tay về:

-Khang đó, bắt chước mấy ông lính mở máy tán hả, Di già rồi tán không có ép phê đâu.

-Di đừng rút tay về, cho Khang nắm một chút đi, tay Di ấm quá, rồi anh hạ thấp giọng:

-Ừ thì Khang đang tán Di đó, Di chịu làm bạn gái Khang không?

Lần này thì tôi thật sự bối rối. Tôi cắn bờ môi mình mạnh hơn:

-Không rờn à nhe, Di không muốn bị tát át xít đầu đấy, Khang đừng hại nhau mà.

Tôi cố rút tay ra, nhưng không được.

Khang nhìn tôi với cái nhìn hút hồn:

-Di sợ Thanh Trúc hả. Cô ấy lấy chồng lâu rồi, lấy trước khi Khang vào Võ Bị. Thời gian trong quân trường, Khang đã không còn nhớ chút nào về cô ấy nữa mà không hiểu sao lại nghĩ rất nhiều đến Di. Khang chỉ sợ Di cũng bỏ cuộc chơi mà lập gia đình như Thanh Trúc, may quá Thư nói Di còn độc thân. Khang mừng ghê.

Nghe Khang nói tới Thư, tôi hết hồn:

-Thế... Thư nói gì về Di vậy?

-Có nói gì đâu, chỉ nói là Di vẫn đi học và nhất là vẫn còn độc thân thôi, rồi anh nháy mắt với tôi, Thư bảo Khang phải nhanh lên không là mất vợ. Thế nào, Di trả lời anh đi, làm bạn gái của anh nhé, Thiên Di.

Rút mạnh tay mình ra khỏi tay anh, để lảng tránh câu hỏi của anh, tôi quay nhìn ra ngoài cửa kính:

-Hết mưa rồi, nắng lên đẹp quá.

-Đẹp thật nhưng là nắng chiều.

-Nắng chiều thì có sao, nắng chiều vẫn đẹp hơn mưa.

Anh nhìn tôi cười như đồng tình, rồi anh rủ:

-Thiên Di đói bụng không, mình đi kiếm cái gì ăn nhé.

-Ừ, Di cũng đói bụng quá trời, đi ăn mì Cây Gòn đi, được không?

-Tuân lệnh. À, Di đi bằng gì, vẫn xe đạp hả?

-Coi thường Di quá vậy, tôi dài giọng, sinh viên đại học mà đi xe đạp thì “chuế” quá, “nhà quế” quá, Di lên Honda rồi đó.

Anh dí ngón tay vào trán tôi:

-Chà, chà, tiến bộ rồi nhe, Thiên Di của tôi mà cũng biết xài tiếng lóng cơ đấy, ghê thiệt.

Tôi cong môi:

-Nói chuyện với lính đánh giặc thì phải vậy chứ sao.

Anh lắc đầu :

-Thua Di luôn, thôi mình đi, anh đói bụng quá rồi.

Tôi cắc cóc:

-Ai đói bụng?

-Anh, à quên, Khang, gớm sao mà khó thể, đưa chìa khóa xe cho Khang, Khang chở Di cho.

Nói xong nắm tay tôi đi ra quầy, anh lấy tiền trả cho Trà.

Tôi đưa chìa khóa cho anh rồi quay đi đầu nụ cười thâm: “Người ta chưa trả lời mà đã dám xưng anh, nghèo mà ham”.

Ngồi sau lưng Khang, tôi lại nhớ tới lần Khang chở tôi về, sợ Khang lại chạy nhanh như lần đó, tôi khều vai anh nhắc nhở:

-Chạy chậm thôi à nhe, Di bị bệnh đau tim đó, Khang đừng có phóng nhanh, vượt ẩu như ngày xưa, Di lăn đùng ra cho mà xem.

Vừa chạy xe anh vừa quay lại bảo tôi:

-Yên tâm đi Khang nhớ rồi, nhưng làm như thế này thì chắc ăn hơn.

Rồi chỉ lái xe bằng một tay, còn một tay anh vòng ra sau, cầm bàn tay tôi đặt vào eo bụng mình, và giữ luôn bàn tay tôi ở đó:

-Thế này Di yên tâm chưa, nếu có té là cả hai đứa mình cùng té luôn.

Lần đầu tiên ngồi gần và thật gần với người khác phái, nhất là người ấy lại là người mình thâm yêu, ở một cự ly sát sạt như thế này,

muốn nhích người ra xa mà không được, tôi chợt thấy có một cảm giác lạ len lén đến làm cả người tôi cứ tê rần lên, trái tim thì đập thình thịch, trán rịn ướt mồ hôi, sợ anh biết, tôi đành để yên tay mình trong tay anh mà chịu trận. Yêu là như vậy đó sao. Ngồi lặng người sau xe anh, tôi nghe lòng mình bênh bồng trong cái cảm giác lạ đó. Thấy tôi im không nói gì, anh quay lại đùa:

Di còn đó không, sao im lặng thế.

-Giữ tay người ta mà còn hỏi “Di còn đó không”, ghét anh ghê.

-Đừng nói ghét anh, yêu anh đi, Di nhé, ừ đi.

-Ừ.

Tình yêu chúng tôi bắt đầu như thế đó.

Biết tôi yêu một người lính trận, mẹ tôi không cản, mẹ nói:

-Con yêu ai mẹ không cấm, nhưng mẹ chỉ sợ con gái mẹ cơ thể yếu đuối, mong manh không biết có chịu đựng được những trắc trở, gian truân của một đời vợ lính không.

Tôi trấn an mẹ:

-Mẹ đừng lo, con nghĩ tình yêu sẽ giúp con vượt qua tất cả. Với lại, mẹ ơi, con người ta có số, con coi thầy bói rồi, ông ấy bảo số con hạnh phúc lắm chỉ đi một lần đò thôi không đi hai lần đâu. Mẹ cứ yên tâm.

-Mẹ bố cô, tin ai không tin, đi tin thầy bói.

Đem chuyện này kể cho anh nghe, anh cười thật to:

-Em nói với mẹ là số anh sống dai lắm, đánh giặc cả năm nay rồi mà anh có sao đâu. Có thằng Việt Cộng nào đụng được tới anh đâu nè. Cuối cùng anh vẫn sống để về Saigon gặp được Di của anh đấy thôi.

-Nhưng lấy chồng là lính chiến cũng lo lắm chứ bộ. Không những lo thôi mà còn sợ nữa.

-Không có gì phải sợ, như Di nói đó, con người ta có số mà. Rồi anh đùa, anh cũng đi coi thầy bói rồi, thầy bảo số anh sống dai lắm, sống đến râu dài tới rốn luôn, được chưa,

Thủy Quân Lục Chiến

không được sợ nữa nghe không. Thôi để anh tiếp thêm năng lượng cho cô bé Di của anh thêm can đảm nhé.

Thế là nụ hôn nồng cháy của anh đã thiêu đốt hết những lo âu, sợ hãi của tôi, tôi chỉ còn thấy tim mình ngất ngây, hạnh phúc trong vòng tay anh.

Những lúc đi chơi bên anh tôi thật vui, dù vậy niềm vui của tôi không thật trọn vẹn mỗi khi nghĩ tới ngày anh phải trở lại đơn vị, trở về trong vòng vây lửa đạn, nơi rừng sâu, núi thẳm, chiến đấu sống còn với kẻ thù để hậu phương được thanh bình yên ả, tôi lại thấy lo, thấy thương anh, bất giác tôi xiết vòng tay mình quanh eo anh chặt hơn. Thấy vậy anh vỗ vào bàn tay tôi đặt trước bụng anh:

-Chuyện gì vậy cưng?

-Dạ, không có gì. À, Khang ơi, mai anh đi rồi phải không?

-Ừ, mai anh đi rồi, anh sẽ nhớ Di nhiều lắm.

-Em cũng nhớ anh, em yêu anh lắm Khang ạ.

Áp má trên lưng anh, tôi nghe lòng mình có một chút gì không thật bình yên, hạnh phúc.

Anh lại trở về đơn vị và tôi lại có những ngày tháng thấp thòm lo âu. Lá thư gửi về cho tôi từ nơi địa đầu chiến tuyến đã làm tôi bật khóc:

-“... Di ơi, mấy hôm nay trời mưa dầm dề, đơn vị anh tạm đóng quân ở trong rừng, mưa ướp phải mắc võng rồi trùm poncho lên mà ngủ, nhưng cũng chẳng ngủ được, ngồi nhìn mưa rơi mà nhớ tới em, nhớ lắm Di ạ...”

Được thư anh thì mừng, nhưng đọc thư xong thì tôi lại thương anh biết bao nhiêu, chỉ còn biết cầu xin với Thượng Đế, xin cho chiến tranh không còn nữa để hoà bình về với quê hương, cho những người yêu nhau được gần nhau, cho Khang của tôi mau về. Khang ơi, em nhớ Khang lắm.

Rời khỏi giảng đường, thấy trời vẫn vũ mây đen, tôi ghé vào quán của Trà để tránh cơn mưa

sấp đến. Vẫn như thường lệ, Trà mang cho tôi một ly cacao sữa nóng. Anh hỏi:

-Lâu quá không thấy ông Khang. Ông ấy thường về không?

Tôi cười:

-Cả mấy tháng rồi, sau lần anh ấy về, bị thương ở cánh tay, rồi có thấy anh ấy về nữa đâu, tháng trước có nhận được thư nhưng cũng không thấy nhắc có về phép hay không. Đòi lính là như vậy đó. Mới đầu Di cũng trông lắm, lo lắm, riết rồi cũng quen, phải chịu thôi.

-Có khách vô rồi, Trà đi làm việc nhe.

Tôi ngồi lại một mình, bên ngoài, trời đang mưa. Mấy hôm rồi, chiều nào trời cũng mưa, những cơn mưa thật lớn, xối xả đổ xuống thành phố. Càng về chiều, trời mưa càng thấy buồn, bóng dáng một người lính trùm poncho đi trên đường, làm tôi nhớ đến Khang thật nhiều. Mới hôm nào gặp lại Khang lần đầu tiên ở tại đây, thế mà chúng tôi yêu nhau đã hơn một năm rồi. Thời gian trôi nhanh quá, tôi còn nhớ, hôm Khang mang cánh tay bó bột về thăm tôi, anh đã làm tôi sợ đến rã rời. Mẹ tôi cũng lo cho anh:

-Con bị thương có sao không, có đau lắm không? Thấy con bị thương bác xót lắm. Khang này, con biết đó, bác trai mất rồi, bác chỉ có mỗi mình em Di để mẹ con hủ hỉ sớm hôm. Khi nó nói là yêu cháu, một người lính chiến, thật tâm bác không muốn, nhưng vì thấy tình yêu hai đứa dành cho nhau là thật lòng, bác không cản. Bây giờ thấy cháu bị thương như thế này, nói thật bác lo lắm. Bác đề nghị với cháu như thế này nhé, bác cũng có một số bạn hữu trong quân đội, họ có thể lo được cho cháu về làm việc ở hậu phương, cháu nghĩ thế nào?

Nắm chặt tay tôi trong tay mình, anh nhìn mẹ tôi rồi nhìn tôi cười:

-Dạ, con cảm ơn bác đã thương mà lo cho con, nhưng con cũng xin bác hiểu dùm con, làm trai thời chiến, mộng ước ngày xưa của con là được làm một người lính của Bình Chung

TQLC. Bây giờ không vì một lý do gì mà con phản bội lại cái lý tưởng ấy. Nếu bác đã thật thương tụi con, xin cho con được vẹn toàn lý tưởng của mình và tình yêu với Thiên Di.

Tôi rời tay Khang, qua ngồi ghé bên ôm lấy mẹ, tôi nghẹn ngào:

-Mẹ ơi, con yêu Khang, con không muốn mất Khang đâu. Mẹ đừng làm khó dễ anh ấy nữa. Hãy để cho anh ấy đi con đường anh ấy đã chọn. Con tin với tình yêu chân thật của chúng con ông trời sẽ thương mà cho chúng con được nên đôi. Mẹ hãy tin con đi, mẹ ơi.

Cầm lấy tay tôi đưa cho Khang, mẹ khẽ nói:

-Mẹ còn biết nói gì bây giờ, Khang, mẹ giao Di cho con.

Nhìn mẹ bước vào nhà trong, nét mặt buồn buồn, tôi muốn khóc.

Tiếng kéo ghế của một người khách đem tôi trở về thực tại. Bên ngoài trời vẫn mưa to, bung ly sữa lên uống mà hình như tôi đã uống phải giọt nước mắt mình vừa rơi xuống, sao nghe nó mẫn mẫn.

&

& &

Hơn hai tuần bị bệnh nằm nhà, tôi đã đi học lại. Hôm nay đi học về sớm, tôi không ghé quán của Trà mà về luôn, tưởng sẽ tránh được cơn mưa, không ngờ giữa đường, mưa ập xuống quá nhanh. Đàng nào cũng ướt như chuột lột, tôi phóng xe về thẳng nhà. Bước vào cửa đã thấy vợ chồng Minh Thư đang ngồi nói chuyện với mẹ tôi, tôi reo lên:

-Trời ơi, lâu quá không gặp ông bà, hôm nay chắc nhờ trời mưa nên rông mới xuất hiện ở nhà tôm đây mà. Xin lỗi ông bà nhe, Di đi thay quần áo một chút, người ướt nên lạnh quá trời à.

-Ừ, Di vào thay đồ đi, coi chừng bị cảm đó, tụi Thư chờ Di mà.

Thư đứng dậy lấy tay đẩy tôi vô nhà trong, còn mẹ tôi thì hỏi chị Ba đi pha một ly trà gừng

nóng để tôi uống:

-Khổ chưa, mới vừa ngo ngoe khỏi bệnh đi học lại, lại trúng phải cơn mưa này, không biết có sao không.

Thay xong quần áo, tôi hí hửng bước ra để gặp vợ chồng Thư, vừa tới cửa thì tôi nghe mẹ tôi nói:

-Bác xin hai cháu, cái tin vừa rồi dù là chưa được xác thực cũng đừng nói gì cho Di nó biết hết, nó yếu đuối lắm không chịu nổi đâu.

Nghe vậy tôi nhào ra liền:

-Mẹ, mẹ định dấu con chuyện gì vậy? Có chuyện gì mà sao mấy người lại dấu Di. Anh Khang, anh Khang phải không? Anh ấy làm sao rồi, nói đi, nói cho Di biết đi, Thư ơi, mẹ ơi, anh Trung ơi, nói đi mà. Tôi lạy mọi người đây, có phải Khang bị làm sao rồi không, phải không...Anh Khang ơi...

Và sau đó tôi không còn biết gì nữa!

Mở mắt ra, thấy chung quanh toàn màu trắng, mình đang nằm ở đâu đây, tôi tự hỏi, sao đây nhờ gì tùm lum như thế này? Vừa lúc đó tôi mơ hồ nghe thấy một tiếng nói quen quen:

-Di ơi, em tỉnh rồi à, em có nghe tiếng anh nói không hả Di?

Từ từ xoay đầu về hướng tiếng nói, tôi hơi nheo cặp mắt lại vì ánh sáng của căn phòng, một khuôn mặt thật quen thuộc, thật thân yêu dần dần hiện ra rõ nét:

Tôi chớp máy môi:

-Anh Khang...phải không? Anh chưa chết sao? Em đang ở đâu đây?

Anh đưa tay vuốt má tôi:

-Ừ anh đây, anh không chết được đâu, anh chết lấy ai để yêu em. Trông em xanh xao quá, tội nghiệp Di của anh. Nghe mẹ em nói sau khi nghe tin về anh, em đã ngất đi, rồi cứ lúc mê, lúc tỉnh, ở trong bệnh viện cả gần một tháng nay, làm mẹ em sợ quá. Anh mới biết được tin em bệnh khi về phép hôm qua, nên vội chạy đến đây. Sao khờ quá vậy, anh đã hứa là sẽ

Thủy Quân Lục Chiến

sống thật lâu để yêu em mà, không tin anh sao? Thôi, bây giờ em nằm đây anh đi báo cho bác sĩ là em đã tỉnh nhe.

Tôi nắm tay anh giữ lại:

-Không, Khang ơi, ở lại đây với em đi, em sợ...Cái tin anh...

-Trung nó nhầm, vì người đó ở đơn vị khác, cùng tên nhưng khác họ, tội nghiệp làm em sợ đến mang bệnh.

-Khang ơi. Em yêu anh...

Anh cúi xuống hôn lên trán tôi:

-Anh cũng yêu em, yêu mãi mãi Di ạ.

Ba năm sau ngày lễ thành hôn của chúng tôi, miền Nam rơi vào tay Cộng Sản. Khang cũng như bao nhiêu người lính VNCH khác vướng vào vòng tù tội dưới danh nghĩa “cải tạo” nhiều năm. Nhờ trời thương, ngày hôm nay trên mảnh đất tạm dung này, hạnh phúc đã trở về với chúng tôi.

&

& &

Cơn mưa chiều đã dứt, trả lại cho Tucson vẻ ảm áp thường ngày. Đám cây trong vườn trông mơn mớn hẳn lên, xanh ngát tươi mát hơn. Khang đứng quay lưng về phía tôi, anh đang ngắm cảnh trời chiều sau cơn mưa. Rặng Catalina nổi bật trong ráng chiều rực rỡ với một giải cầu vồng vắt ngang. Tôi bước tới ôm cánh tay anh, ngả đầu vào vai chồng, anh đỡ tay chỉ về phía ngọn núi:

-Di thấy không, nắng chiều thật đẹp và đẹp nhất là sau những cơn mưa.

-Vâng, sau cơn mưa, nắng hình như long lanh hơn, rực rỡ hơn, dù chỉ là một ánh nắng chiều. Có sao đâu, nắng chiều vẫn đẹp hơn mưa, phải không anh?

Tường Thúy

Tucson – AZ – 2014

Law Offices Of

MICHAEL J.PONCE

Immigration Services

Dịch Vụ Bảo Lãnh

Livingg & Wills

ANDY NGHI LE
ADMINISTRATOR

Di Chúc

Simple Divorce

Ly Dị

Bankruptcy

**Khai Thuế *á*bôn 10%
Tham khấu miễn phí**

Khai Phá Sản

9963 E. Garvey Ave, Ste.126

South El Monte, CA 91733

Email: NGHILE@Yahoo.com

Cell: (626) 523-3683

Tel: (626) 575-5878

Fax: (626) 575-5885